

#11 • ALLAS RÄTT TILL LÄSNING

Pronto

»Jag hade
svårt att knäcka
läskoden«

Intervju med Sara Blädel, s. 3–5

Kan man läsa
med öronen?

Intervju med forskare, s. 8–9

När mamma och pappa
också har dyslexi

En familj berättar om sin kamp med det
skrivna språket, s. 12–13

För många är biblioteken en viktig mötesplats och kunskapskälla. Pronto ges ut av BTJ för att ge möjligheter för fler att upptäcka litteratur och kultur och öka förståelsen för BTJ:s utbud av produkter och tjänster. Med engagemang, läsförmedling och läsinspirerande arbete växer förståelsen i samhället. Genom att göra kunskap och medier tillgängligt för fler, arbetar vi för ett inkluderande samhälle. Därför är vi stolta över att få stödja biblioteken genom vår verksamhet på BTJ och vara en del av framtidens bibliotek.

Så länge inget annat anges är texterna skrivna av medarbetare på BTJ.

Pronto kommer ut med två nummer per år. Vill du prenumerera? Anmäl dig på: www.btj.se/pronto

 [btjsverige](https://www.facebook.com/btjsverige)
 [btjsverige](https://twitter.com/btjsverige)
 [btjsverige](https://www.instagram.com/btjsverige)
 [company/btj](https://www.linkedin.com/company/btj)
 blogg.btj.se

Läsning är en superkraft

I början av förrförra århundradet kunde bara en av fem på vår jord läsa. Då gick förmodligen de allra flesta med läs- och skrivsvårigheter obemärkta förbi. De behövde inte kunna läsa i en samtid där informationsdistributionen i stora delar var muntlig.

Idag kan nio av tio läsa, i Sverige är läs- och skrivkunnighet en förutsättning i många situationer. Där hamnar de som har dyslexi eller andra läs- och skrivsvårigheter i kläm.

Det här numret av Pronto handlar om de som har svårare att ta del av bibliotekens utbud. De riskerar ett utanförskap i gapet mellan den generella nyttan av att så många som möjligt ska ha förmågan att ta del av textinnehåll och de specifika behoven hos personer som har svårt att avkoda det skrivna språket.

Målkonflikten syns bland annat i Skolverkets beslut om att inte tillåta uppläsning av texter under de nationella proven som mäter läskunnighet. Den syns också i de livserfarenheter som finns med i vår tidning.

Parallellt med den exploderande läskunnigheten har teknikutvecklingen ångat på. Allt mer information når nu ut till mottagarna på sätt som påminner om de muntliga samhällena före industrialismen. Det är människor som pratar och visar i videor och ljudinspelningar.

Kanske kommer våra två senaste sekel bli ihågkomna som de läsande århundradena – inklämda mellan en oral dåtid och en bild- och ljudfokuserad framtid.

Gunnar Rensfeldt
Marknadskommunikatör

Vad är egentligen dyslexi?

”Dyslexi är en specifik inlärningssvårighet som har neurologiska orsaker. Dyslexi kännetecknas av svårigheter med korrekt och/eller flytande ordigenkänning och av dålig stavning och avkodningsförmåga.

Dessa svårigheter orsakas vanligen av en störning i språkets fonologiska komponent, som ofta är övntad med hänsyn till andra kognitiva förmågor och trots möjligheter till effektiv undervisning.

Sekundära konsekvenser kan innefatta svårigheter med läsförståelse och begränsad läserfarenhet, vilket kan hämma tillväxten av ordförråd och bakgrundkunskap”

The International Dyslexia Association, 2002. (Översatt av Svenska Dyslexiföreningen)

Danmarks dyslektiska deckardrottning

Det låg aldrig i korten att Sara Blædel skulle bli journalist, förläggare och författare. Hennes pappa Leif var förvisso en i Danmark välkänd journalist och gastronom, men intresset för idrott och svårigheterna för att läsa och skriva pekade i en annan riktning.

Sara Blædel. Foto: Les Kaner.

» ... även nu när jag har skrivit och läst så otroligt mycket stöter jag dagligen på ord där jag tänker, vad fan är det?«

– Jag var åtta, nio år när vi upptäckte att jag hade läs- och skrivsvårigheter. Inte så allvarligt, men jag hade svårt att knäcka läskoden, säger Sara Blädel.

Mamma Annegrethe Nissen var skådespelerska och begåvad i tal och skrift. Hon läste mycket för Sara under hennes barndom. Böckerna i Fem-serien av Enid Blyton, om de fyra barnen som bekämpar brott tillsammans med sin hund, var bland favoriterna.

»Jag var åtta, nio år när vi upptäckte att jag hade läs- och skrivsvårigheter. Inte så allvarligt, men jag hade svårt att knäcka läskoden.«

– Min nyfikenhet väcktes av att läsa barndeckare. Någon hade smuglat något på en båt – och varför fanns det ett ljus i en fyr? Jag blev uppslukad av lusten att ta reda på vad som hade hänt. Det blev en motor i mig.

Även om mamma och pappa tillhörde den danska kultureliten förväntade sig Sara inte att intresset för

deckare skulle bli ett jobb. I skolan utgjorde läs- och skrivsvårigheterna ett motstånd. Sitt fjärde skolår bytte Sara skola från en som hon beskriver som ”hippieaktig” till en annan med ett mer klassiskt bildningsideal. Under högläsningen i klassrummet kände Sara en skam när hon inte kunde läsa i samma takt som klasskompisarna.

– Fast jag hade övat och satt med fingret under varje rad och läste högt fanns det ingen glädje i läsandet. Det var hemskt.

Idag är Sara Blädel rapp i talet och har en stark utstrålning. Sig själv som barn beskriver hon däremot som blyg och lite introvert. Hon tror att upplevelsen av att stå framme vid svarta tavlan och känna sig otillräcklig bidrog till det.

I hemmet hade Sara däremot ett starkt stöd. Hennes pappa hade sitt yrke till trots samma problem med det skrivna ordet. Hans texter korrekturlästes av Saras mamma Annegrethe. När Sara ännu en gång kom hem med en skrivuppgift full av röda markeringar och ett budskap från läraren om att Sara måste sluta slarva, blev hennes pappa upprörd.

– Han gick ner till skolan och sa till min klasslärare: ”Sara är dyslektiker och du får aldrig ta ifrån henne lusten att berätta en bra historia”, berättar Sara Blädel.

Vägen till författarskapet började med en yrkesskada. Åren efter skolan arbetade Sara som servitris på några av Köpenhamns bästa restauranger.

»Fast jag hade övat och satt med fingret under varje rad och läste högt fanns det ingen glädje i läsandet. Det var hemskt.«

– Det gillade jag mycket, i alla fall fram tills jag fick en förlamning i min vänstra arm.

Skadan innebar det första steget mot mer än 20 böcker som sålt i miljoner exemplar i nära 40 länder – men det visste hon inte då.

Sjukhusbesöken fortsatte under tre års tid och Sara hade kunnat bli sjukpensionär, men vid 27 års ålder tyckte hon att det var för tidigt. Det tyckte även hennes föräldrars resursstarka vänkrets. Bland dem fanns tryckeridirektören Per Nørhaven.

– Han sa ”Sara har alltid varit så förtjust i deckarromaner. Vad sägs om att hon börjar återutge en gammal kriminalserie?”.

Det var tidigt 90-tal och än var det en bit kvar till det nordiska deckarundret och framgångarna för de svenska deckardrottningarna, något som Sara Blädel breddar till ett internationellt fenomen och kallar för ”femikrimi” – kriminalromaner skrivna av kvinnor.

– Det var före deckarvågen, det var före ”femikrimi”, men det lilla förlag som jag byggde upp blev min hävstång ur sjukdomen.

Att ge ut en bok var en utmaning för Sara som fortfarande kämpade med stavningen, men hennes egna förlag blev vägen in i journalistiken och författarskapet. När hon själv började skriva föll det sig naturligt vem som skulle korrekturläsa texterna – mamma. Idag har över 20 års arbete med det skrivna ordet övat bort det mesta av Saras läs- och skrivsvårigheter.

– Jag läser faktiskt utan problem, men även nu när jag har skrivit och läst så otroligt mycket stöter jag dagligen på ord där jag tänker, ”vad fan är det?”. Jag måste tänka ”är det ett s eller två?”.

För att inte tankarna ska vara i vägen när hon skriver har hon helt enkelt valt att strunta i dem, småfelen får rättas i efterhand. När hon sammanfattar sin inställning kan man ana att det är pappas ord som satt sitt avtryck.

– Det viktigaste är att inte låta skrivsvårigheterna döda din önskan att berätta en historia, säger Sara Blädel.

Text: Gunnar Rensfeldt

Foto: Les Kaner

SARA BLÆDELS TIPS TILL DYSLEKTIKER MED FÖRFATTARDRÖMMAR

- Berätta för den som ska läsa dina texter om dina svårigheter. Gör det direkt och med ett leende. Sen förstår folk. Därefter kommer det inte att hämma dig.

- Det är bättre att rätta till småfel i efterhand än att begränsa sitt ordförråd för att undvika svåra ord.

- Låt inte skrivsvårigheterna stå i vägen för att berätta en bra historia.

Få tillgängliga medier på andra språk

Legimus är ett digitalt bibliotek med lättillgängliga medier som sköts av MTM. Där arbetar Ellen Follin med frågor som gäller språklig mångfald, som medier för personer med en funktionsnedsättning som ger läshinder och som har ett annat modersmål än svenska.

MTM, som Myndigheten för tillgängliga medier brukar förkortas, har till uppdrag att ge alla möjlighet att läsa på sina egna villkor. För berättigade användare finns det även möjlighet att låna medier på andra språk än svenska. Målgruppen för de böcker som finns i Legimus är bred och biblioteken har därför en viktig roll när det handlar om att sprida information om tillgängliggjorda medier på andra språk än svenska.

»En väsentlig del av MTM:s bestånd av tillgängliga medier byggs upp med hjälp av förslag från våra användare.«

– De kan berätta att det finns böcker på olika språk i Legimus och informera om vem som kan bli användare. Biblioteken är självklara förmedlare av MTM:s tjänster och produkter, säger Ellen Follin.

Biblioteken bör däremot inte hänvisa sina besökare direkt till MTM. Besökarna ska vända sig till det lokala biblioteket för att skaffa konto i Legimus, lämna titelförslag och få svar på frågor förklarar Ellen Follin. Sedan ska biblioteket i sin tur kontakta MTM. Detta enligt den svenska talboksmodellen.

– När det gäller titlar på andra språk än svenska och engelska så får vi flest förslag på finska, följt av en del förslag på de vanligaste ”skolspråken”. Vad gäller övriga språk får vi väldigt få förslag, säger Ellen Follin, som gärna ser att fler lämnar förslag till sitt lokala bibliotek framöver.

MTM producerar ett relativt litet antal titlar per år på vissa utvalda språk och det tar tid för beståndet att växa. Förutom de nationella minoritetsspråken prioriterar myndigheten även bland annat arabiska, persiska inklusive dari, somaliska, kurdiska och tigrinska. Händelser i omvärlden påverkar även vilka böcker som efterfrågas på biblioteken. Den senaste tiden har MTM via bibliotek fått en del frågor om böcker på ukrainska.

– Dialogen med användarna är viktig för MTM och MTM ser låntagarnas förslag som ett sätt att berika samlingen av tillgängliga medier. En väsentlig del av MTM:s bestånd av tillgängliga medier byggs upp med hjälp av förslag från våra användare, säger Ellen Follin.

*Text: Madeleine Gripsten
Illustrationer: MTM*

Maxa kompetensen!

Dags att höja nivån i skolbiblioteket?

BTJ erbjuder ett flertal digitala utbildningar som du kan ta del av var som helst, och när det passar just dig!

Våra utbildare är experter inom sina områden, och erbjuder även uppföljningssamtal efter avslutad kurs vilket ger en starkare grund för att utveckla er verksamhet.

btj

Kan man läsa med öronen?

Runt begreppet ”öronläsning” finns en konflikt med två läger som båda eftersträvar alla barns rätt att lära sig att läsa. Kan man då läsa med öronen? Pronto frågade Christer Jacobson, docent i pedagogisk psykologi med över 40 års erfarenhet som skolpsykolog och av läs- och skrivforskning.

– Egentligen är det ju hörförståelse vi pratar om. I stället för läsförståelse av tryckt text är det hörförståelse av tryckt text, säger han.

Enligt Internationella Dyslexiföreningen är dyslexi en inlärningssvårighet med neurologiska orsaker som kännetecknas av svårigheter med ordigenkänning, stavning och avkodning, att kunna omtolka bokstäver till ljud som bildar ord.

– Det finns en formel som heter ”läsning = avkodning x förståelse”. Inom forskningen har man skiljt på den tekniska sidan och förståelsesidan. Genom att lyssna så hoppar du över avkodningen,

den tekniska sidan, och går på den språkliga förståelse-sidan.

För vuxna handlar det om att hitta det sätt som passar dem bäst, med ögonen, öronen eller kanske båda samtidigt. För elever i skolan är det klurigare. Formeln kommer från en modell som kallas The Simple View of Reading, vilket betyder ungefär ”den enkla läsmodellen”. Den används även av Skolverket som menar att läsning består av både avkodning och förståelse.

– Och det är det som bråket handlar om egentligen, säger Christer Jacobson.

Specialpedagogiska skolmyndighetens råd är att möjligheten att lyssna till uppläst text inte ska stå i motsats till att man fortsätter erbjuda, och arbetar med, evidensbaserad lästräning. Eftersom läsförståelse både vilar på avkodning och förståelse behöver elever med lässvårigheter få stöd för att utveckla båda förmågorna.

Finns det en mållkonflikt mellan att lyssna på texter och att öva på att läsa tryckt text?

– Ja, lite grann. Att läsa med öronen bör inte sättas i motsatsställning till att läsa med ögonen. Det gäller att hitta en bra balans för den enskilde. Vid grav dyslexi så gäller öronen och vid lindrig dyslexi så bör man hitta en rimlig balans mellan att läsa på papper och att lyssna. En balans som varierar beroende på personens, ålder och motivation med mera.

Enbart mer övning till elever med svår dyslexi kan i sin tur innebära att målet om att alla ska lära sig läsa missas.

– Frågan är om det funkar i verkligheten. För de som har riktigt grava svårigheter ger upp, tror jag. Självförtroendet i det området blir inte särskilt högt om man tvingas läsa hela tiden när man inte kan. Om du lyssnar på en text bygger du upp ditt

ordförråd. Om du bara läser lite grann så tappar du hela tiden i ordförråd, säger Christer Jacobson.

»För de flesta eleverna tjänar man långsiktigt på att göra det lättare i början. Väldigt mycket handlar om motivation.«

Ordförrådet är i sin tur en viktig del i den andra halvan av läsekvationen, förståelsen. Christer Jacobson förespråkar att hjälpmedel som ljudböcker och möjligheten att ta del av litteratur genom öronen ska erbjudas, där de behövs.

– För de flesta eleverna tjänar man långsiktigt på att göra det lättare i början. Väldigt mycket handlar om motivation.

Text: Gunnar Rensfeldt

Foto: Sebastian Borg/Erika Lemark

Mångårig kamp för rätt till upplästa nationella prov

En fråga som Dyslexiförbundet har drivit i mer än tio år är frågan om elevers rätt till uppläsning av tryckt text på de nationella proven i årskurs 3 och 6. De avser att testa läsförståelse, som enligt Skolverket innebär både avkodning av tryckt text och förståelse av innehållet. Därför får inte elever med dyslexi provtexterna upplästa.

– Det för med sig stress, nationella proven är stressiga för alla men om du dessutom inte får använda verktyg du brukar använda i vardagen blir det ännu stressigare, säger Ester Hedberg, redaktör och projektledare på Dyslexiförbundet.

Dyslexiförbundet och Talerättsfonden har i rättsliga processer stöttat flera elever som anser att de har diskriminerats vid de nationella proven. 2018 lämnade tre elever ett skadeståndsanspråk mot staten till Justitiekanslern. Det gjordes även skadeståndsanspråk mot de tre elevernas skolkommuner.

Slutsatserna i de rättsliga processerna har varit likartade – eleverna har farit illa och missgynnats, men

de har inte diskriminerats. I Örebro tingsrätt bifölls dock skadeståndsanspråket, men domen överklagades senare till Göta hovrätt där det avskrevs.

Då Justitiekanslern och respektive domstolar slagit fast att det inte har skett någon diskriminering menar Skolverket att det inte finns någon anledning att justera i anvisningarna för de berörda nationella proven. De menar att om uppläsning tillåts vid de prov som avser läsförståelse, testas inte längre avkodningen av tryckt text.

På den förklaringen reagerar Ester Hedberg. Hon menar att elever som har dyslexi inte behöver ha svårare än andra att ta till sig innehållet i en text, om de får ta till sig innehållet på det sätt de kan och är vana vid.

– Har man dyslexi så har man per definition svårt med avkodningen och det ska skolan redan känna till och ha satt in åtgärder för. Får inte eleven använda de verktyg man är van vid kommer avkodningen försvåra förståelsen och på det sättet får inte eleverna visa sin fulla förmåga, säger hon.

Trots avslagen i rättsprocesserna tror inte Ester Hedberg att frågan är avgjord och Dyslexiförbundet kommer fortsätta att föra frågan framåt.

Text: Miranda Ingman
Foto: Privat

Ester Hedberg.

Illustration: Carina Sør-Knudsen.

19 råd för att skriva begripligt

Alla i samhället måste kunna ta del av viktig information. Det är en fråga om demokrati. Tyvärr finns det mycket information som är svår att förstå.

I boken 19 råd för att skriva begripligt får du som skriver veta mer om vad som gör texter enklare att läsa och förstå.

Boken finns att beställa från Dyslexiförbundet, skicka ett mail till forbundet@dyslexi.org. Den går även att ladda ner kostnadsfritt på www.begripligtext.se och finns dessutom på talboksbiblioteket Legimus.

De 19 råden togs fram inom Begriplig text, ett arvsfondsprojekt som drevs av Dyslexiförbundet i samarbete med Afasiförbundet, Autism- och Aspergerförbundet samt Riksförbundet FUB.

Dyslexiförbundet
www.dyslexi.org

För Marie, Emil, Truls och Robert har dyslexin inte bara varit till besvär, deras språkliga felsteg blir också ofta en källa till skratt.

När mamma och pappa också har dyslexi

I byn Klagstorp mellan Trelleborg och Ystad bor familjen Kristiansson-Silvhed. Till synes är inget utöver det vanliga i det prydliga huset med ljus putsfasad, men bakom sig har mamma Marie, pappa Robert och söner Emil och Truls många duster med skolan, självförtroendet och det skrivna språket.

– Jag har kämpat. Jag har varit en bråkig förälder i skolan för att få Emil och Truls utredda, berättar Marie.

Trots att hon själv har svårt att läsa var Marie noga med att läsa för sina barn när de var små. Det var också då hon upptäckte att de skulle behöva extra hjälp.

– När jag läste pixiböcker för Emil så lärde han sig dem utantill. Han kunde läsa pixiböckerna, men

ingen annan text, säger hon. Efter utredningar på Sked (Skånes kompetenscentrum för elever med dyslexi och dyskalkyli) fick Emil och Truls hjälpmedel och stöd i skolan, men samtidigt fortsatte Marie och Robert att vara noga med att sönerna inte skulle hamna på efterkälken i studierna. Läxorna skulle göras, i tid. Dessutom gick Marie ned till deltid, delvis för att få möjlighet att vara ett stöd när barnen var mindre.

– Jag har varit hård mot dem, jag krävt mycket av dem, samtidigt som jag har hjälpt till mycket. Jag har alltid stått till förfogande om det har varit någonting, säger Marie.

Det hårda arbetet i skolans tidiga årskurser betalade av sig i längden. När resten av klasskompisarna började klaga över att de behövde plugga mycket i högstadiet minns äldste sonen Emil att han redan var van.

– Jag har fått jobba ännu hårdare, det är bara så. Visst, i högstadiet fick man ta ett steg till, men då

var man ju ändå inne i det. Jag hade alltid gjort det, det var inget konstigt att plugga, säger han.

”Varför är du så långt efter?”

Alla i familjen har någon form av läs- och skrivsvårigheter, även om det bara är Truls och Emil som har fått diagnosen dyslexi. När Marie och Robert gick i skolan fanns inte samma medvetenhet om läs- och skrivsvårigheter.

– Det som tog de andra en lektion tog mig tre dagar. Sen fick man mer och mer skoluppgifter hela tiden, till sist var man långt efter. På den tiden var det hela grejen. ”Varför är du så långt efter?” undrade personalen i skolan. Det var det ingen som förstod, säger Robert.

Han arbetar inom lantbruket och läser i princip ingenting, det tar för lång tid. När han skriver meddelanden på telefonen håller han det kort, oftast bara ett ”ok”, för att slippa skriva och för att slippa få långa svar tillbaka. Manualer till jordbruksmaskiner tittar han däremot i ibland, då får han användning för sitt goda bildminne.

– Jag tittar igenom böckerna och kan memorera alla bilderna. När jag ska göra någonting senare på maskinen så kommer jag ihåg bilden, berättar han.

Får hjälp på jobbet

Emil, som är den i familjen som har svårast för att läsa och skriva, har börjat jobba som byggarbetare. I arbetet är det sällan han behöver skriva och läsa. Behöver han det ber han om hjälp och han är öppen med sina svårigheter.

– Det går ofta att lösa. Jag kan prata in texten med telefonen. På jobbet är det också kontroller i flera steg där någon kan rätta om jag skulle ha skrivit fel.

Truls, som går en gymnasieutbildning med transportinriktning, är inte lika benägen att berätta om att han har svårt med det skrivna språket. I skolan skriver han mest på datorn. Det är lättare än med penna och papper, tycker han. Han tror att det är en vana från datorspelet. Favoriterna är simulatorer där han kör lastbil eller jordbruksmaskin.

»Jag har kämpat. Jag har varit en bråkig förälder i skolan för att få Emil och Truls utredda«

– Där är det mycket textinstruktioner, men jag har lärt mig de vanligaste orden och kan fråga vännerna jag spelar med som är bättre på att läsa.

I Klagstorp finns inget folkbibliotek, men bokbussen kommer. Då lånar Marie tidningar om trädgård eller sömnad. Även om ingen i familjen beskriver sig som bokslukare så blir det en del ljudböcker för Marie och Emil. Ibland via Legimus.

– Legimus är bra men det är svårt att söka. Det måste ju stå helt rätt i sökfönstret när man söker för att den ska hitta, säger Marie.

Text och foto: Gunnar Rensfeldt

Truls går en gymnasieutbildning med transportinriktning. Här kör han lastbilssimulator.

»Storstil kan underlätta för många. Vi är olika, och vi läser på olika sätt«

»Storstil kan underlätta för många«

Dyslexiförbundets ordförande Catrine Folcker har själv dyslexi. För henne gick vägen in i litteraturens värld via en speciallärare i högstadiet och böcker med stor stil.

– Storstil kan underlätta för många. Vi är olika, och vi läser på olika sätt. Jag vet att många dyslektiker föredrar ett större typsnitt. Det gör ju att det blir enklare, mer luft på sidan, menar Catrine.

anpassningar för de med läs- och skrivsvårigheter hela sitt vuxna liv, på både lokal och nationell nivå.

– Det är otroligt viktigt att vi hjälps åt att sprida information på olika sätt, så att förståelsen ökar för hur det kan vara att ha dyslexi, säger Catrine.

Catrine Folcker.

»Jag vet att många dyslektiker föredrar ett större typsnitt. Det gör ju att det blir enklare, mer luft på sidan.«

Mycket har blivit bättre med ny teknik, ett bredare utbud av anpassad litteratur och en ökad kunskap hos allmänheten om frågorna. Talsyntes, lättläst litteratur med kortare meningar och annan styckesindelning och talböcker är några exempel på anpassningar som finns. Även storstil, som i första hand är för de med synnedsättning kan, som Catrine Folcker berättar, vara ett stöd för de med dyslexi eller andra läs- och skrivsvårigheter.

Text: Liv Estberger

Foto: Sebastian Borg/Privat

BTJ ger ut omkring 100 storstilstitlar per år. Det är populära titlar i olika genrer satta i större stil, tjockare typsnitt, större radavstånd och tryckt på tjockare papper för att säkerställa hög kontrast. Det underlättar läsning för många. Catrine har arbetat ideellt med frågor kring tillgänglighet och

STORSTIL

På BTJ vill vi att läsupplevelser ska vara till för alla. I en storstilsbok är texten 50 % större än i en vanlig bok. I övrigt är innehållet precis detsamma. För att böckerna inte ska bli allt för otympliga delas de ibland upp i två volymer.

Alla får låna!

Böckerna riktar sig i första hand till personer med synnedsättning, men alla som vill får låna dem på biblioteket. Läs mer om storstilsböcker på btj.se/storstil

A photograph of a man in a dark sweater and striped shirt, seen from the back, holding a microphone and gesturing towards a large, seated audience in a lecture hall. The audience is diverse and appears engaged. The scene is dimly lit, with the speaker and the front rows of the audience being more visible.

FÖRFATTARSÖK

Ny tjänst för att boka författare

Med BTJ:s nya tjänst Författarsök blir det lättare att skapa möten mellan författare och läsare. Använd Författarsök för att hitta de författare som just era besökare vill möta.

Skicka en kostnadsfri bokningsförfrågan redan idag!

forfattarsok.btj.se

